

Sygn. akt III CSK 123/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa B. N.
przeciwko B. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego wymagającego wykładni. Merytorycznie obie te kwestie dotyczą tego samego problemu. Zdaniem skarżącego, w braku ustalenia przez Sąd zgodnej woli stron co do tego, czy ustaliły one cenę netto, czy cenę brutto, Sąd, zamiast stosować obiektywny standard wykładni umowy, powinien zastosować przepis dyspozytywny, mianowicie art. 3 ust. 1 pkt 1 obowiązującej w dacie zawierania przez strony ustawy o cenach, który przewidywał, że w cenie zawiera się należny podatek. Skarga nie jest oczywiście uzasadniona, skoro rozstrzygnięcie przyjęte przez Sąd nie jest ewidentnie sprzeczne z obowiązującym prawem czy utrwalonym orzecznictwem, ale przyjmuje jeden z możliwych sposobów interpretacji i stosowania prawa. Po drugie, wskazane zagadnienie prawne nie powstaje. Jest to przejaw typowego problemu relacji wykładni umowy i stosowania przepisów dyspozytywnych. Okoliczność, że nie da się ustalić zgodnej woli stron w znaczeniu subiektywnym, nie oznacza, iż nie da się jej w ogóle ustalić. Skoro w polskim prawie przyjmuje się obiektywną teorię wykładni oświadczeń woli, takie oświadczenie oznacza to, co racjonalnie działający jego odbiorca uznałby za jego treść. Dopiero gdyby w okolicznościach konkretnej sprawy nie dało się i takiej treści ustalić, byłoby miejsce na zastosowanie przepisu dyspozytywnego. Poza tym powołany przepis ustawy o cenach nie wprowadza do systemu prawnego legalnej definicji ceny, ale formułuje taką definicję na potrzeby tej konkretnej ustawy. Wreszcie Sąd II instancji zwrócił uwagę na istotny argument, zgodnie z którym treść umowy zaproponował pozwany, zatem wątpliwości co do jej brzmienia należy interpretować *contra proferentem*, bo miał on możliwość doprecyzowania tej treści (jest profesjonalistą realizującym wiele umów).

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]

aj